

vus γῆ Γ 304, accusativus γῆν ρ 237. Verum non omnibus his locis γῆ notione appellativa usurpatur, sed quibusdam (Γ 104 Τ 259) deam significat; συκῆ, Bekkerus ω 246 sic scribit: οὐ φυτόν, οὐ συκῆ, οὐκ ἄμπελος, οὐ μὲν ἐλαίη, quo loco La Roche contra codicum auctoritatem, in quibus aut συκῆ aut συκῆ legitur, emendavit συκέη, id quod per synizesin pronuntiandum est. Dubito, num recte ita fecerit, nam haud alienum videtur, ex ea re repetere testimonium serae huius rhapsodiae originis. Etiam ω 341 συκάς, συκάς, η 116 λ 590 συκαί, συκαῖ exstat in codicibus.

Substantiva masculini generis.

XX. Substantiva ἄττα, πάππα, τέττα. (3) Priusquam ad substantiva masculini generis in ης, ιης, της exeuntia transeo, adscribo haec tria prisca nomina, vocativi figuram prae se ferentia, quibus et parentes et senes cum reverentia quadam et pietate a liberis et iis, qui minores natu sunt, soliti sunt appellari. ἄττα cf. lat. atta, goth. atta, scr. attâ mater; τέττα Δ 412 scr. tâtas, amicus, theot. toto cf. G. C.; πάππα ζ 57.

XXI. Substantiva in ης exeuntia. (5) ἀκοίτης cf. subst. in της exeuntia; ἀλείτ-ης (ἀλιτ-έσθαι, peccare); βορέης G. C. hoc vocabulum eiusdem radicis esse censet, cuius ὄρος (indog. gar.: γφορ: βορ: φορ: ὄρ), ut Boreas per se significet ventum montanum, ἐής = ἰης(?); ἐρέτ-ης (ἐρέσσω = ἐρέτ-τω) cf. Ἐρετ-μεύς, L. M. II, 94 distinguit ἐρέ-της, quod equidem falsum puto; ἔτης cf. subst. in της exeuntia; παρθενοπίπης Δ 385: παρθενοπίπα, ὀπ-ῖπ-α: ὀπ = ὀν-ῖνη-μι: ὄνα cf. ὀπ-ῖπ-εύω G. C.; πόρκης circulus (rad. πλέκ-ω) G. C.

Ut omnia, quae huc pertineant, nomina uno oculorum obtutu perlustrari possint, addo adiectiva in ης exeuntia. Reperi haec viginti duo: ἀγκυλοχείλης, αἰολομίτης, ἀκερσεκόμης, ἀργυροδίνης, βαθυδίνης, ἐπταπόδης, ἐριούνης, ἐϋμμελῆς, εὐρύοπα, ἵππιοχαίτης, ἵππιοχάρμης, κλυτοτέχνης, κυανοχαίτης (κυανοχαῖτα), κυνώπα, λαβραγόρης, λεχεποῖης, μενεχάρμης, ὕψαγόρης, ὑψιπέτης, χαμαιεύνης, χλούνης, ὠκυπέτης.

XXII. Substantiva in ἰης exeuntia. (3) ἀγγελ-ίης nuntius Γ 205. 206: ἤδη γὰρ καὶ δεῦρό ποτ' ἤλυθε δῖος Ὀδυσσεύς, σεῦ ἔνεκ' ἀγγελίης cf. N 252 O 640. Aristarchus et Apollonius (lex.) ἀγγελίης pro nominativo masc. generis habuerunt, qua quidem ratione illa verba facillime et optime explicantur, quamquam recentiores interpretes, inprimis Naegelsbach., illud ἀγγελίης ad nominativum ἀγγελίη referunt, ut verba inter se sic sint iungenda: ἤλυθε ἔνεκα ἀγγελίης σεῦ, id quod mihi nimis artificiosum videtur. ἀγγελ-ίης: ἀγγέλλω = ταμ-ίης: τέμ-ν-ω. L. M. hoc vocabulum et II, 407 et II, 466 laudat, ut dubium sit, utrum ille primitivis an denominativis (cf. ἄγγελος) vocem adnumeret; βορέης = βορίης(?); cf. subst. in ης exeuntia; νεην-ίης (νέε-ο-ς, νεάν Apollon.) L. M. II, 466. Apud Homerum νεηνίης in adiectivi modum cum ἀνῆρ iunctum legitur; ταμ-ίης (τέμ-ν-ω) cf. ταμ-ίη L. M. II, 407. 466.

Ex iis, quae supra enumeravi, substantivis in ης et ιης exeuntibus 'nomina agentis' sunt: ἀλείτης, ἐρέτης, παρθενοπίπης, ἀγγελίης, ταμίης, (βορέης?); πόρκης autem rem significat, quae omnia a verborum radicibus tracta esse apparet uno excepto βορέης. Denominativum videtur esse νεηνίης, quod verisimile est ab initio fuisse adiectivum. In primitivis ἀλείτης, πόρκης, ταμίης animadvertas vocales, quae in radicibus sunt, mutatas ι vocalem in ει, ε et in ο et in α cf. Buttm. II, § 119. 34.

XXIII. Nomina in της suffixum exeuntia. (85) Quamquam haud ignoro, non pauca eorum nominum apud Homerum mera adiectivorum notione legi, tamen omnia in της exeuntia et adiectiva et substantiva hoc loco enumeravi, quoniam in multis vix potest diiudicari, utri nominum ordini attribuamus; accedit quod vocabula, quae in της suffixum exeunt, quippe quum inter 'nomina agentis' referantur, proprie sunt substantiva; eorum nonnulla autem verisimile est ex